

CAPITOLUL I

UNCHIUL MATTHEW ȘI FOSILELE LUI

Surorile Fossil locuiau pe Cromwell Road. De fapt, la capătul cel mai îndepărtat de Brompton Road și totuși destul de aproape de această stradă ca să meargă să privească casele de păpuși de la Victoria and Albert Museum în oricare zi ploioasă și, dacă nu era destul de ploioasă, să „facă economii și să meargă pe jos”.

Economiile și mersul pe jos erau principalele caracteristici ale vieților lor.

— Gum trebuie să fi fost o persoană care circula cu taximetrul, obișnuia să spună Pauline, sora cea mai mare. Lui nu i-a trecut niciodată prin gând să meargă pe jos, altfel nu și-ar fi cumpărat o casă în cel mai îndepărtat capăt al celei mai lungi străzi din Londra.

— Presupun că avea un automobil numai al lui, răspundea Petrova, cea de-a doua dintre surori, și că nu închiria niciodată vreunul.

G.U.M. era prescurtarea de la Genialul Unchi Matthew¹. Pentru fete, era de-a dreptul un personaj legendar, de vreme ce plecase într-o călătorie, din care încă nu se întorsese, înainte ca vreuna din ele să fi fost destul de mare ca să și-l amintească limpede. În orice caz, avea o importanță de netăgăduit în viețile lor.

— El a fost precum barza din poveste, spuse odată Pauline. Aproape că ne-a adus în cioc.

De atunci, în odăile copiilor Fossil, berzelor li s-a spus întotdeauna Gume.

Gum fusese o persoană foarte importantă. Adunase unele dintre cele mai interesante fosile din întreaga lume și, cu toate că multora nu li se par cele mai interesante obiecte de colecționat, altora li se par la fel de captivante precum colecțiile migăloase, așa cum sunt cele de timbre. Odată ce începu să colecționeze fosile, după cum era și firesc, avu nevoie de un loc unde să le așeze, și așa ajunse să cumpere casa de pe Cromwell

¹ G.U.M., în original *Great Uncle Matthew*. *Great-uncle* desemnează un frate al bunicului/bunicii, un străunchi. *Great* înseamnă „grozav, important, puternic, genial”. Pentru păstrarea acronimului, traducerea optează pentru „Genialul Unchi Matthew”.

Road. Avea camere mari și aproape șase niveluri, inclusiv subsolul, iar la fiecare etaj, în aproape fiecare cameră, avea fosile. Bineînțeles că unei astfel de case îi trebuie și cineva care să o îngrijească, și atunci găsi și persoana potrivită. Gum avea un nepot care murise, lăsând în urma lui o văduvă și o fetiță. Ce putea fi mai potrivit decât să invite văduva și pe fiica ei, Sylvia, împreună cu doica fetiței, Nana, să locuiască în casă și să aibă grijă de ea în locul lui? Zece ani mai târziu, nepoata văduvă muri și ea, însă pe vremea aceea strănepoata Sylvia împlinise deja șaisprezece ani, așa că ea, cu ajutorul Nanei, luă locul mamei și se îngriji ca fosilele și casa să fie bine întreținute.

Uneori, când casa se umplea peste poate, Nana începea să se lamenteze:

— Drăguța mea domnișoară Sylvia, trebuie să îi spuneți unchiului că nicio fosilă nu mai intră în casă până când nu ies câteva afară pe ușă.

Sylvia nu putea suferi să îi spună așa ceva lui Gum, însă o respecta prea mult pe Nana ca să iasă din cuvântul ei. Supărări fără margini urmau de fiecare dată. Mai întâi Gum spunea că nicio fosilă nu va părăsi casa decât peste cadavrul lui. Apoi, când se calma nițel și își dădea seama că unele trebuiau să plece, în ciuda faptului că el se afla încă în viață, se apuca să strângă

câteva fosile mai mici, dintre cele care arătau mai rău, și renunța la ele. Apoi, după o zi sau două, vreme în care se învârtea prin casă sub privirile aspre ale Nanei și cele încărcate de compasiune ale Sylviei, dintr-odată apărea un anunț în ziarul *The Times* în care se spunea că profesorul Matthew Brown făcuse o nouă donație generoasă de fosile unui muzeu. Asta însemna că la ușa lor își făceau apariția bărbați înarmați cu lăzi, care luau unele dintre cele mai importante (de multe ori însemnând cele mai mari) fosile. După aceea, suspinând ușurată, Nana se apuca să curețe locurile în care șezuseră fosilele, iar Sylvia începea să îl consoleze pe Gum ascultându-l cum îi povestea despre locurile în care avea să meargă în căutarea altora.

Odată, când căuta noi petrefacte, s-a petrecut acel accident care a pus capăt definitiv vânătorii de fosile pentru Gum. Se cățăraseră pe un munte după un anumit exemplar, a alunecat și s-a prăbușit de la o înălțime de sute de metri, zdrobindu-și piciorul atât de rău, încât a fost nevoie să îi fie amputat.

Ați putea crede că un om care nu trăise decât pentru fosilele lui ar fi trebuit să simtă că nu i-a mai rămas nimic de făcut din clipa în care nu a mai putut să pornească în căutarea altora, însă Gum nu era felul acela de om.

— Am călătorit mult pe uscat, draga mea, i-a spus el Sylviei, însă prea puțin pe mare. Acum voi vedea lumea cu adevărat. Și poate că voi găsi ceva interesant de adus acasă.

— Nu e nevoie să faceți asta, domnule, l-a întrerupt Nana cu fermitate. Casa e și așa destul de plină. N-avem nevoie de încă o turmă de elefanți ciopliți în casă.

— Elefanți ciopliți! pufni Gum, aruncându-i Nanei o privire disprețuitoare. Lumea e plină de minunății pe care le-aș putea aduce acasă, femeie, și tu-mi vorbești de elefanți ciopliți?!

Însă Nana a rămas de neclintit.

— În regulă, domnule. Sunt încântată că veți vedea toate aceste minunății, așa cum le spuneți, dar lăsați-le la locul lor. Nu ne mai trebuie nimic în casa asta.

Minunăția pe care Gum a adus-o apoi acasă a fost Pauline.

Vaporul cu care călătorea s-a izbit de un aisberg și toți pasagerii au fost nevoiți să se urce în bărci. Noaptea, una dintre bărci s-a umplut de apă iar pasagerii au fost azvârliți în mare. Barca lui Gum a venit să îi salveze, dar, până să ajungă acolo, se înecaseră cu toții, în afară de un bebeluș care gângurea voios, așezat pe un colac de salvare. Gum a luat bebelușul și l-a înfășurat în paltonul său, iar când au fost salvați în cele din urmă de un vas de linie și duși în Anglia,

a încercat să găsească o rudă a copilului. Aceea a fost însă o mare problemă. Nimeni nu știa prea bine al cui copil era; mai fuseseră și alți bebeluși la bord, iar trei dintre ei dispăruseră. Cu toții erau de părere că trebuia să fie dusă la un orfelinat pentru fete; însă Gum s-a încăpățânat. Tot ce găsea el trebuia să ajungă la casa de pe Cromwell Road. Intenționase să îi aducă Sylviei un cadou. Ce putea fi mai frumos decât asta? S-a agitat și s-a înfuriat câtă vreme s-au întocmit actele de adopție, după care a cuibărit bebelușul în în-doitura brațului său stâng, a luat ranița jerpelită în mâna dreaptă și șontâc-șontâc, din pricina piciorului său beteag, a mers la gară și s-a întors acasă la Londra, pe Cromwell Road.

Gum, pentru care timpul nu avea prea mare însemnătate, nu era în stare să-și amintească faptul că oamenii s-ar putea să nu stea să îl aștepte atunci când își făcea apariția pe neașteptate, după ce fusese plecat luni întregi. De data aceasta a deschis ușa de la intrare, a lăsat ranița pe dușumea și s-a uitat în jur, căutând un loc potrivit în care să așeze bebelușul. Pentru că n-a reușit să vadă niciunul în afară de măsuța din hol și de suportul pentru umbrele, a strigat-o furios pe Sylvia.

— Hei, Sylvia! Doamne sfinte, țin o ceată de femei în casa asta și niciuna nu e aici când ai nevoie.

Nana și Sylvia se aflau la etaj, unde coseau niște așternuturi noi. Nana s-a oprit din lucru, ținând acul în sus de parcă ar fi fost o baghetă magică care putea să ordone liniște.

— Sst, ascultă. Nu e vocea profesorului?

Sylvia a ciulit urechile și într-o clipită a coborât scările, cu Nana găfâind în urma ei.

— Dragul meu Gum, de ce nu m-ai anunțat că vii? Unchiul ei o sărută pe obraz.

— De ce să irolesc un timbru? Uite, zise el, îndesându-i bebelușul în brațe. Ți-am adus un cadou.

Sylvia dădu la o parte șalul de pe ghemotocul pe care i-l dăduse Gum, se uită înapoi spre Nana și șopti uimită, dar și încântată deopotrivă:

— Un bebeluș!

— Un bebeluș!

Nana aproape că sări ultimele două trepte și smulse copilul din mâinile Sylviei. Se întoarse cu fața spre Gum.

— Chiar așa, domnule, nici nu-mi pot imagina ce veți mai aduce data viitoare acasă. Cine credeți că are timp să aibă grijă de un copil?

— Credeam că tuturor femeilor le plac copiii, protestă Gum.

— Poate că așa o fi.

Nana se făcuse rozalie în obraji de furie.

— Dacă domnișoara Sylvia are câtuși de puțină minte, nu-l va accepta...

Se opri brusc, pentru că bebelușul gânguri, iar ea se uită pentru prima dată cu atenție la el. Chipul i se schimbă, părând să se topească, iar Nana începu să scoată tot felul de sunete din acelea pe care le face toată lumea când vede bebeluși. Apoi îi aruncă deodată o privire plină de asprime Sylviei.

— Ce camere pot folosi pentru copil?

Faptul că Nana s-a dat pe brazdă atât de repede a pecetluit soarta copilului. A primit vechile odăi ale Sylviei, aflate la ultimul etaj, Nana a devenit sclava ei, iar Sylvia adora să facă tot felul de lucruri pentru copil atunci când i se permitea (ceea ce nu se întâmpla prea des), de vreme ce Nana considera că „odăile copilului îs numa' ale mele”. Cook, menajera și camerista vedeau în copil o adevărată poveste romantică.

„Ar putea fi oricine, chiar și de viță regală, salvată tocmai din valurile înfuriate”, obișnuia să spună Cook când luau masa în bucătărie, iar celelalte două femei suspinau și îi dădeau dreptate.

Au fost câteva neînțelegeri dacă să îi spună sau nu Pauline. Sylvia a ales numele, pentru că, spunea ea, Sfântul Paul a fost salvat din mare, așa că era nimerit. Pe de altă parte, Gum voia să o numească după una dintre fosilele lui, însă Nana a refuzat categoric.

— Copiii din creșa mea, domnule, a spus ea fermă, n-au avut niciodată nume bizare și n-o să se întâmple nici acum. Domnișoara Sylvia a ales numele Pauline. Este frumos și potrivit, vine de la numele unui sfânt binecuvântat și nu îi vom pune niciun alt nume, dacă-mi iertați îndrăzneala, domnule.

Un an mai târziu, Gum i-a adus Sylviei cel de-al doilea copil. De data aceasta, piciorul beteag îi dăduse bătăi de cap în timpul călătoriei, așa că fusese debarcat și internat în spital. Acolo se împrietenise cu un rus, un individ zdrențaros și deprimat care, într-un anume fel, i-a lăsat impresia că nu fusese întotdeauna zdrențaros și deprimat, ci trăise și el vremuri în care purtase uniforme în culori vii și călătorise vesel prin zăpezi cu sania cu zurgălăi, printre șiruri de țărani care făceau plecăciuni înaintea lui. Bărbatul acesta plecase din Rusia în timpul revoluției, iar el și soția lui încercaseră să învețe o meserie ca să își câștige traiul. N-avuseseră prea mare succes ca salariați, iar nevasta lui s-a îmbolnăvit și a murit, lăsându-l cu un copil nou-născut. Când bărbatul, pe nume Boris, a ajuns în pragul morții, infirmierele din spital s-au îngrijorat din cale afară.

— Ce ne vom face? s-au întrebat ele. În salonul copiilor se află bebelușul lui.

— Nu vă faceți griji în privința asta, a răspuns Gum degajat. Mai avem un copil adoptat acasă. Vom avea încă unul.

Sylvia îl numi pe bebeluș Petrova, pentru că trebuia să aibă un nume rusesc și semăna oarecum cu Petru, iar Nana se gândi că dacă un copil purta numele unui apostol, atunci și celălalt trebuia să poarte.

De data aceasta Nana n-a mai suflat o vorbă despre a nu lua copilul. Avea odăile pentru copii și o avea pe Pauline.

— E foarte bine pentru Pauline să aibă companie, a spus ea.

Apoi s-a uitat la Petrova, care era un bebeluș palid și cu părul foarte închis la culoare, cu totul diferită de Pauline cea alb-rozalie, cu părul auriu.

— Să sperăm că e inteligentă, pentru că e limpede cine va fi Domnișoara cea Neînsemnată din odăile copiilor.

Cu toate că Nana a fost încântată să o primească pe Petrova, i-a vorbit plină de hotărâre lui Gum:

— Domnule, înainte să plecați din nou, să vă între bine în cap că această casă nu este o creșă. Să avem doi copii în odăile de sus este așa cum se cuvine, și cum trebuie să fie în toate casele respectabile, însă doi sunt de ajuns. Mai aduceți unul singur și vă dau preavizul, și

atunci ce-o să vă faceți, dumneavoastră și domnișoara Sylvia, care cunoașteți la fel de multe despre copii pe cât știți și despre găini?

Poate că i-a fost teamă de ce putea să spună Nana, însă Gum nu a mai adus el însuși ultimul copil. L-a trimis împachetat într-un coș printr-un curier. Împreună cu fetița, a trimis și o pereche de pantofi de balet și o scrisoare. Scrisoarea zicea:

Dragă nepoată,

Tată încă o fată Fossil pe care să o alăturiți celorlalte din odăile copiilor. Aceasta este fiica unei balerine. Tatăl ei tocmai și-a pierdut viața, iar biata mamă nu are timp să crească copii, așa că i-am spus e-o iau eu. Mama ei nu i-a lăsat decât perechea de pantofi de balet din coș. Regret că nu am adus personal copilul, însă astăzi m-am întâlnit cu un prieten care are un iaht și care vizitează niște insule îndepărtate. Voi merge cu el și presupun că voi fi plecat câțiva ani. Am stabilit ca banca să vă dea bani pentru următorii cinci ani, însă mă voi întoarce mai repede.

Al tău unchi iubitor,

Matthew

P.S. Numele ei este Posy¹. Trist, dar adevărat.

¹ „Buchet de flori”, în limba engleză.

Sosirea neașteptată a micuței Posy provocă neplăceri în odăile copiilor. Nana luă coșulețul, iar când Sylvia veni acasă și merse să vadă bebelușul, o găsi rozalie și încovoiată, stând cu fața în jos pe șorțul de flanel de pe genunchiul Nanei. Nana ținea un pămătuf uriaș în mână și ridică privirea spre Sylvia care tocmai intra.

— Este prea mult, spuse ea cu severitate în glas.

A răspândit niște pudră de argilă pe deasupra copilului.

Sylvia o privi supusă.

— Sunt de acord cu tine, Nana. Dar ce putem face? Iat-o aici.

Nana se uită furioasă la Posy.

— Nu e în regulă. O avem pe Pauline care face patru ani, pe Petrova de șaisprezece luni și acum ne lasă pe cap cu pungașa asta. Două sunt de ajuns, am zis-o și am tot zis-o. I-am spus-o pe șleau profesorului. Cine este ea? Țsta e încă un lucru pe care aș vrea să-l știu.

— Păi, numele ei este Posy, iar mama ei este o balerină.

— Posy! După cealalte două pe care le-am botezat așa de frumos după numele Sfinților Apostoli, ăsta e un nume cât se poate de prostesc.

Nana pufni dezgustată, iar apoi, în eventualitatea în care bebelușul s-ar fi putut simți ofensat, a adăugat „Binecuvântat fie Mielul“.

— Bine, răspunse Sylvia și se întoarse înapoi spre ușă. Acum că știu ce părere ai, voi găsi altceva pentru ea, poate un orfelinat...

— Orfelinat! făcu Nana aruncând flăcări din ochi.

Trase o hăinuță peste căpșorul lui Posy, care nu se împotrivi.

— Cine se gândește la orfelinate? Profesorul a luat-o și aici va rămâne. Dar niciun copil în plus și acesta e ultimul meu cuvânt.

— Cred că nu vor mai apărea alții pentru o vreme, spuse Sylvia plină de speranță. E plecat pentru un timp, poate pentru cinci ani.

— Poate să stea și zece, zise Nana sărutând-o scurt pe Posy. Ne-ar mai da și nouă o șansă.

După vreo patru luni, la casa de pe Cromwell Road a sosit o cutie pentru „Micuțele Fossil“. Înăuntrul ei se găseau trei coliere: unul de turcoaze cu numele lui Pauline pe el, un șirag micuț de perle de cultură pentru Petrova și un colier de coral pentru Posy.

— Păi... făcu Nana prinzându-le colierele la gât, presupun că n-o să mai auzim de el pentru o vreme.

Mare dreptate a avut.

CAPITOLUL II

CHIRLAȘII

Pauline, Petrova și Posy duceau o viață obișnuită în odăile copiilor. Nu aveau foarte multe jucării, pentru că nu aveau prea multe cunoștințe care să le ofere așa ceva. Hainele treceau într-o veselie de la un copil la celălalt, fiindcă nu aveau la dispoziție prea mulți bani și nimeni nu știa când avea să se întoarcă Gum ca să le aducă alții.

— Mi se pare nedrept, spuse Sylvia. Posy nu apucă niciodată să aibă hăinuțe noi, iar Petrova abia dacă primește ceva, în vreme ce Pauline are întotdeauna îmbrăcăminte nouă.

— Ah, mă rog, zise Nana, uitându-se plină de mândrie la Pauline, așa se întâmplă în toate casele cu copii și trebuie să spun că, dacă tot trebuie să primească

cineva haine noi, atunci mă bucur că ea e aceea. Pauline chiar merită hăinuțele.

Pauline merita. Când împlini patru ani, era cu adevărat încântătoare. O mulțime de bucle aproape albe, ochi albaștri imenși și un chip alb-rozaliu pe care îl aveau doar cei mai frumoși copii. Sylvia o admira în taină mai mult pe Petrova. O găsea foarte interesantă. Era mult prea palidă și slăbuță, însă avea ochi căprui întunecați și părul de culoarea penajului de pe aripile gaițelor. La doi ani, Posy luă pe toată lumea prin surprindere devenind roșcată. Până atunci nu avusese prea mult păr pe cap, și acela mai mult șoreciu; însă într-o dimineață se ivi o nuanță roșiatică, iar după o săptămână sau două era de-a dreptul roșcată.

— Niciodată nu mi-a plăcut părul roșu, spuse Nana drăgăstos, răsucind pe deget o șuviță din părul lui Posy. Nu l-am mai putut suferi după ce m-a zgâriat o pisică roșcată în copilărie. Îngrijit cum trebuie, poate să arate uluitor.

De îndată ce copiii au început să vorbească, a fost ditamai bătaia de cap cu numele pe care aveau să o strige fetele pe Sylvia. Nana nu a fost de acord să le lase să folosească numele ei de botez.

— Nu se cade, domnișoară. Îți pot spune „domnișoara Brown“ sau, dacă vrei, „mătușică“ sau „verișoară

Sylvia“, însă doar „Sylvia“ mi se pare nepoliticos, nu voi permite una ca asta.

— Dar, Nana, chiar nu-mi place „mătușică“ sau „verișoară“, protestă Sylvia, și nu e că sunt așa ceva.

— Dar ce ești? întrebă Pauline. Dacă nu ești nici verișoară, nici nimica?

— O păzitoare, draga mea, răspunse Sylvia, urcând-o pe genunchiul ei. Cum ai vrea să-mi spui?

— *Păzitoare*, răspunse Pauline rostind cu grijă cuvântul. *Păzitoare*,

— E foarte drăguț, Pauline, fu de acord Nana. Toate îi veți spune Păzitoare domnișoarei Brown și e foarte adecvat.

Firește că nu i-a spus nimeni Păzitoare, pentru că era un cuvânt prea lung și prea sever, însă au căzut de acord pentru Păzi, care a mulțumit pe toată lumea.

Ziua lui Pauline era în decembrie, iar când tocmai urma să împlinească șase ani, Nana veni la Sylvia într-o noapte după ce copiii se aflau deja în pat.

— E timpul ca Pauline să capete educație, și nu i-ar strica nici Petrovei – e ageră ca un batalion de maimuțe. Fă-i un bine și dă-i ceva la care să fie nevoită să se gândească. Cu toată treaba din odăile copiilor și cu Posy încă un bebeluș, nu am timp să fac socoteli și toate alea. Le vei preda tu, domnișoară, sau le trimitem la școală?